

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/271/2020
Identifikačné číslo spisu:	1712215077
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1712215077.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu O. P., bytom J. XXX, štátny občan Y., zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Bódišom, Pod Papierňou 66, Bardejov, proti žalovanému O. X., bytom X. XXX/XX, C., zastúpeného ADVOKA, s.r.o., Komárnická 36, Bratislava, IČO: 44 449 615, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a o vrátenie vzájomných plnení, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4C/216/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2020 sp. zn. 16 Co/71/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj odvolací súd) rozsudkom z 28. apríla 2020 sp. zn. 16 Co/71/2019 zmenil rozsudok Okresného súdu Pezinok (ďalej aj okresný súd, súd prvej inštancie) z 8. novembra 2018 č.k. 4C/216/2012 - 295, tak že v napadnutej vyhovujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov konania.

1.1. Odvolací súd uviedol, že v posudzovanej veci sa žalobca podanou žalobou (vo vzťahu k odvolaním napadnutému vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie) domáhal od žalovaného zaplatenia istiny vo výške 10.500 € spolu s príslušenstvom oproti povinnosti žalobcu vrátiť žalovanému osobné motorové vozidlo Q., EČV: D., farby čierna metalíza, VIN: T. z dôvodu odstúpenia od kúpnej zmluvy zo dňa 11. mája 2012 z titulu existencie vady motorového vozidla.

1.2. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktorými bol odvolací súd viazaný (§ 383 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) vyplynula medzi stranami nesporná skutočnosť, že žalobca ako kupujúci a žalovaný ako predávajúci uzavreli 11. mája 2012 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k ojazdenému a opotrebovanému motorovému vozidlu značky Q., typ Q., farby čierna metalíza, VIN: T., za kúpnu cenu 10.500 €, pričom žalobca v zmluve vyhlásil, že bol dôkladne s technickým stavom motorového vozidla oboznámený, vykonal skúšobnú jazdu a tiež vykonal (spolu so žalovaným) fyzickú obhliadku vozidla. Zo zisteného skutkového stavu taktiež vyplynulo, že žalobca

listom z 22. mája 2012 v zmysle § 597 Občianskeho zákonníka odstúpil od vyššie citovanej kúpnej zmluvy z dôvodu, že napriek vyhláseniu žalovaného o tom, že vozidlo nemá žiadne vady, tak počas cesty z Trnavy do Bidoviec došlo v meste Ružomberok k poruche vozidla a nepojazdné vozidlo musel nechať odtiahnuť do autorizovaného servisu Q. v Košiciach, kde bolo okrem iného nájazdu kilometrov zistené, že by sa mohlo jednať o vadu na prevodovke, ktorá sa na vozidle nachádzala už v čase predaja vozidla a bolo len otázkou času, kedy sa prejaví.

1.3. Podľa § 597 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka ak dodatočne vyjde najavo vada, na ktorú predávajúci kupujúceho neupozornil, má kupujúci právo na primeranú zľavu z dojednanej ceny zodpovedajúcu povahe a rozsahu vady; ak ide o vadu, ktorá robí vec neupotrebitelnou, má tiež právo od zmluvy odstúpiť. Právo odstúpiť od zmluvy má kupujúci aj vtedy, ak ho predávajúci ubezpečil, že vec má určité vlastnosti, najmä vlastnosti vymienené kupujúcim, alebo že nemá žiadne vady, a toto ubezpečenie sa ukáže nepravdivým.

1.4. Odvolací súd uviedol, že citované ustanovenie nadväzuje na ustanovenie § 596, ktoré upravuje tzv. notifikačnú povinnosť predávajúceho upozorniť kupujúceho ešte v procese dojednávania kúpnej zmluvy, na všetky vady predávanej veci, o ktorých vie. V tomto ustanovení sú upravené práva kupujúceho v prípade, ak v čase po uzavretí kúpnej zmluvy vyjde najavo vada, na ktorú nebol predávajúcim upozornený; ide teda o vady, ktoré existovali už v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, najavo vyšli až dodatočne a predávajúci na ne kupujúceho v rozpore s § 596 Občianskeho zákonníka neupozornil. Predmetné ustanovenie § 597 teda postihuje len takú vadu, ktorá existovala už v dobe uzavretia kúpnej zmluvy, ale najavo vyšla až následne; netýka sa väd, ktoré vznikli v čase po uzatvorení zmluvy, týka sa len takých väd, ktoré v tom čase len vyšli najavo. Musí ísť o takú vadu veci, ktorá nebola pri predaji poznateľná a prejavila sa (vyšla najavo) až neskôr. Zodpovednosť predávajúceho za dodatočne prejavенú vadu má charakter objektívnej zodpovednosti, t.j. bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa predávajúci nemôže zbaviť a nie je preto rozhodujúce, či o vade vedel alebo nevedel. Predávajúci sa zodpovednosti za vady predávanej veci zbaví len vtedy, ak kupujúceho výslovne upozorní na vady veci. Nestačí pritom všeobecné upozornenie o tom, že vec je vadná, upozornenie sa musí vzťahovať na konkrétnu vadu. Ak vyjde dodatočne najavo vada, na ktorú predávajúci kupujúceho neupozornil, má kupujúci právo na primeranú zľavu z dojednanej kúpnej ceny, odstúpenie od kúpnej zmluvy.

1.5. Odvolací súd zdôraznil, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán; táto norma zásadne určuje tak okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané, ako aj nositeľa dôkazného bremena.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Uvedené právne východiská vymedzili rozsah dôkaznej povinnosti žalobcu, ktorý pokiaľ v spore tvrdil, že po uzatvorení kúpnej zmluvy vyšla na predmete kúpy najavo vada, bolo (iba a práve) jeho procesnou povinnosťou toto skutkové tvrdenie prostriedkami procesného útoku preukázať.

1.6. Žalobca existenciu vady v zmysle § 597 Občianskeho zákonníka preukazoval znaleckým posudkom č. 13/2012 vypracovaným znalcom W.. G. F., ktorého úlohou na základe zadania žalobcu (keďže znalecký posudok bol vypracovaný mimo konania) bolo (1) určiť či závada na vozidle Q. EČV: D. je vážna, (2) ak je na otázku 1 kladná odpoveď, tak či mohol túto vadu spôsobiť žalobca. Znalec vo svojich záveroch konštatoval, že predmetné vozidlo nie je z titulu nefunkčného prenosu krútiaceho momentu z motora na hnané kolesá schopné sa pohybovať (nie je možné ho používať); porucha automatickej prevodovky a jej príslušenstva je tak vážna, že bráni riadnemu užívaniu vozidla, pričom technicky nie je možné, aby vodič nesprávnou manipuláciou s pákou voliča režimu prevodovky, t.j. nesprávnym spôsobom jazdy spôsobil poškodenie prevodovky.

1.7. Odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného v odvolaní, že tento dôkaz nepreukazuje existenciu vady na motorovom vozidle v zmysle § 597 Občianskeho zákonníka, keďže (na veľmi

všeobecne až laicky formulované otázky) znalec vysvetľuje okolnosti vôbec nesúvisiace s posúdením predpokladov podľa § 597 Občianskeho zákonníka; nedáva totiž jasnú odpoveď na to, či sa jedná o vadu predmetu kúpy, nakoľko pracuje iba s termínom "porucha" prevodovky, ktorá zjavne a logicky neindikuje nespochybniteľný záver o prítomnosti faktickej vady na predmete kúpy, t.j. prítomnosti niečoho, čo znižuje možnosť využitia a upotrebenia veci alebo ju inak znehodnocuje a predstavuje odklon od toho, čo sa malo podľa zmluvy plniť, a to ak ide o kvalitu plnenia.

1.8. Odvolací súd poukázal na to, že nemenej podstatnou okolnosťou bolo aj absolútne mlčanie tohto dôkazu, ako aj ostatných dôkazov prezentovaných v spore žalobcom o tom, či táto porucha automatickej (teda nie vada) prevodovky vôbec existovala na predmete kúpy v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy a teda až následne vyšla najavo; žalobca bol v dôkaznej núdzi tým viac, že medzi stranami zároveň nebolo sporné, že na zakúpenom vozidle odišiel z Malinova do Bidoviec a až v Ružomberku, t.j. po prejení približne 250 km (žalobca mal spokojnú jazdu, auto išlo perfektne) sa vozidlo stalo nepojazdným, pričom počas skúšobnej jazdy v dĺžke 30 km sa neprejavili žiadne vady vozidla a to ani v rámci prehliadky v servise v Trnave ešte pred uzatvorením kúpnej zmluvy, kde bolo objednané prezretie celého auta (výpoveď žalobcu, č.l. 46 spisu). Žalobca však napriek tomu ostal v spore celkom pasívny, keďže práve výlučne z jeho procesného zavinenia (nezaplatením preddavku) nebolo vykonané súdom nariadené znalecké dokazovanie.

1.9. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci vychádzajúceho z nesprávnej interpretácie § 597 Občianskeho zákonníka, zaťažil žalovaného povinnosťou tvrdenia a dôkazu, t.j. nesprávne na neho preniesol dôkazné bremeno, aby vyvrátil tvrdenie a dôkazy žalobcu o výskyte vady na predmete kúpy, ale najmä absolútna dôkazná pasivita žalobcu v spore, ktorému sa nepodarilo preukázať základné žalobné tvrdenie o prítomnosti vady predmetu kúpy v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy. Neunesenie dôkazného bremena žalobcu ohľadom preukázania zákonných predpokladov upravených v § 597 Občianskeho zákonníka pre právne účinné odstúpenie od kúpnej zmluvy spočívajúce v existencii vady na predmete kúpy v čase jej uzatvorenia, ktorá vyšla najavo až dodatočne, nevyhnutne rezultovala v prehru v spore.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zmeniť a vyhovieť žalobe, alternatívne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že : „ opiera svoje dovolanie o ustanovenie § 420 písm. f /CSP teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako aj o ustanovenie §- 421 písm. b/ CSP teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. “ V dovolaní opísal priebeh konania pred súdmi a mal za to, že ...“postupom súdu od odhovárania žalobcu od znaleckého dokazovania až po hrozbu uloženia neprimerane vysokého preddavku na trovy znaleckého dokazovania a a následne uloženia povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania, ktorý podľa názoru žalobcu bol neprimeraný, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“ Uviedol, že stav, ktorý odvolací súd pomenoval ako neunesenie dôkazného bremena žalobcu bol spôsobený so zdĺhavým konaním súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesúhlasil so záverom krajského súdu o absolútnej dôkaznej pasivite žalobcu v spore. Namietal v ďalšom, že odvolací súd príliš striktné (prísne) posudzoval § 597 Občianskeho zákonníka , čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnej interpretácii a taktiež k vyvodu neprávnych právnych záverov.

3. K dovolaniu podal vyjadrenie žalovaný, ktorý ho navrhol odmietnuť, poukázal na to, že ak žalobca vytýka súdom prieťahy v konaní, mal využiť prostriedky nápravy a to, sťažnosť k rukám predsedu súdu, resp. podanie ústavnej sťažnosti. Ďalej uviedol, že ak mal výhrady k preddavku na znalecké dokazovanie v spore, mal využiť takisto opravný prostriedok, avšak tým, že preddavok nezaplatil, sám sa pripravil o navrhovaný dôkaz. Poukázal na to, že žalobca nevymedzil dovolací dôvod, z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia, čo konštantne vedie k odmietnutiu dovolania . Uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobca, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť

dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba ako neprípustné odmietnuť.

5. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo 192/2021, 7Cdo 136/2020, 9Cdo 317/2021, 9Cdo 237/2020). O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval v prvom rade z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP namietal, že súd prvej inštancie postupoval procesne nesprávne, keď postupom súdu, od odhovárania žalobcu od znaleckého dokazovania až po hrozbu uloženia neprimerane vysokého preddavku na trovy znaleckého dokazovania a následne uloženia povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania, ktorý podľa názoru žalobcu bol neprimeraný, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. K tejto námietke dovolací súd vo všeobecnosti poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (8Cdo/187/2017, 9Cdo/224/2021, 9Cdo/213/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

11. V zmysle čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

12. Dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie ho „neprimerane odhováral“ od vykonania znaleckého dokazovania a to i výškou preddavku na znalecké dokazovanie. V spise sa nachádzajú výzvy súdu, či žalobca trvá na nariadení znaleckého posudku i s upozornením na jeho náročnosť (č.l. 200) ako aj odpoveď právneho zástupcu žalobcu, ktorý navrhol pokračovať v konaní nariadením znaleckého dokazovania (č.l. 201) a tiež uznesenie Okresného súdu Pezinok z 20. júna 2017, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zložiť preddavok na znalecké dokazovanie (č.l. 203), ktorú povinnosť si žalobca

nesplnil a preto súd prvej inštancie uznesením z 19. marca 2018 (č. l. 216) v súlade s § 253 ods. 1, 3 CSP zrušil uznesenie o preddavku na znalecké dokazovanie a dôkaz nevykonával.

13. Dovolací súd opakovane uvádza, že ak súdy postupujú v súlade so zákonným ustanovením (§ 253 CSP) neprichádza k porušeniu práva na spravodlivý proces a nie je tým ani naplnený obsah prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 písm. f/ CSP.

14. Jedným zo základných nosných princípov rekodifikácie civilného procesného práva je princíp procesnej zodpovednosti strán sporu. Podľa všeobecných ustanovení o konaní sa súd prísne spravuje dispozičným princípom, čo sa odzrkadľuje v princípe formálnej pravdy. Najprísnejšou sankciou za pasivitu strán v konaní, najmä za neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, je strata sporu.

15. Dovolateľ nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu o jeho dôkaznej pasivite, a neunesení dôkazného bremena, k uvedenému dovolací súd poznamenáva, že dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci. Neunesenie dôkazného bremena v sebe obsahuje procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macur Jozef, Důkazní břemeno v civilním soudním řízení, 1.vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995).

16. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal zaplattenia 10 500 € z titulu odstúpenia od kúpnej zmluvy a následne aj neplatnosti kúpnej zmluvy, zaťažovalo ho preto dôkazné bremeno vo vzťahu k týmto tvrdeniam, ktoré zakladali z hľadiska hmotného práva ním uplatnený žalobný nárok. Preto, ako už odvolací súd správne konštatoval, bolo nevyhnutné, aby predkladal dôkazy na základe ktorej by preukázal existenciu vzťahu medzi stranami sporu a tiež samotnú neplatnosť zmluvy. Keďže tak neurobil, nakoľko nespĺnil povinnosť uloženú mu súdom na vykonanie znaleckého dokazovania, nesie zodpovednosť za výsledok sporu v jeho neprospech, t.j. za situáciu, v ktorej súd nemôže dospieť k záveru o pravdivosti, ale ani o nepravdivosti jeho tvrdenia. Procesná aktivita strán sporu v zmysle čl. 8 CSP a § 149 CSP a ich zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena v kontradiktórnom sporovom konaní leží výlučne na stranách sporu. Povinnosť strany sporu preukázať vlastné tvrdenia, z ktorých odvodzuje svoje právo, nemôže byť prenášaná na protistranu, pretože by to bolo v rozpore so základnými princípmi kontradiktórneho procesu, ako aj s princípom zodpovednosti za unesenie dôkazného bremena a princípom formálnej pravdy uplatňovanej v sporovom konaní.

17. Záverom v tejto časti dovolací súd dodáva, že pokiaľ dovolateľ poukazuje na prietahy v konaní a namieta v tomto smere porušenie práva na spravodlivý proces, nemožno túto skutočnosť subsumovať pod § 420 písm. f/ CSP, nakoľko o prietahoch v konaní môže rozhodnúť na základe podanej sťažnosti len Ústavný súd Slovenskej republiky.

18. Žalobca ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/CSP.

19. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

19.1. Dovolateľa, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, všeobecne zaťažuje procesná povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zadefinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne (m. m. 1 Cdo 162/2018, 3 Cdo 141/2018, 4 Cdo 37/2017, 5 Cdo 190/2018, 8 Cdo 14/2018) a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 52/2017, 7 Cdo 50/2018, 8 Cdo 130/2018). Tejto požiadavke zodpovedá i povinnosť vyjadrená v § 429 CSP v spojení s čl. 11 ods. 2 Základných princípov CSP. Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho odvolacieho prieskumu.

19.2. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka,

Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

19.3. Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 235/2016, 5 Cdo 16/2017, 6 Cdo 6/2018, 7 Cdo 254/2018, 8 Cdo 191/2018).

19.4. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 8/2020).

20. Z obsahu dovolania žalobcu s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je zrejmé, že dovolateľ nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej podľa jeho názoru odvolací súd založil svoje nesprávne rozhodnutie, ani nevysvetlil potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil. Dovolateľ nešpecifikoval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) len vytkol odvolaciemu súdu: „strikný (prísny) výklad § 597 Občianskeho zákonníka , čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnej interpretácii a taktiež k vyvodu neprávnych právnych záverov.“

Dovolateľ však nevysvetlil, aká otázka zásadného právneho významu, ktorá bola základom pre závery odvolacieho súdu vyjadrené v jeho rozsudku, nebola dosiaľ riešená v rozhodovacej praxi, nepodal svoj právny výklad nesprávnosti riešenia a ani nepredostrel podľa neho správny právny záver.

20.1. Z uvedeného nie je možné vyabstrahovať ani pri všetkej snahe konkrétnu právnu otázku, ktorá nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená. Dovolací súd poznamenáva, že dovolateľ prejavil len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu, takýto nesúhlas však sám o sebe nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

21. Dovolací súd preto dospel k záveru, že odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, v ktorom absentuje uvedenie otázky právneho významu, ktorá nebola dosiaľ v rozhodnutiach odvolacieho súdu riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

22. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priechiaci sa nielen všeobecne koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že je nevyhnutné aj v tejto časti odmietnuť podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

24. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné podľa § 420 písm. f/CSP (§ 447 písm. c/ CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), odmietol.

25. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.